

KEMAL ABİ

O, İstanbul’da hepimizin Kemal abisiydi. Erinmez, yorulmaz, usanmazdı. Yeter ki; işiniz düşsün, önümüze düşer. Koşardı. Beyefendi, nazik, kibar ve sevimli haliyle herkes onu hem sever hemde sayardı. Kemal Başbüyük’ten bahsediyorum.

Kemal Bey, İstanbul’daki Andırın derneğine çok emeği geçmiş insandı. Yıllar yılı dernek görevinde bulunmuş. Emek harcamıştı. Hiç kimseyi incitmeyen kişiliği ile hangi sivil organizasyon olsa Kemal Bey akla geliyordu.

Önce Andırında sonra Kadırlide ve İstanbul’da mesleğinin zirvesine çıkmış çok iyi bir sanatkârdı. Emekli olduktan sonra kendi ifadesiyle “Gözü elden gittikten sonra” tarziliğin tüccar yönüne yönelmişti. Malzeme alır satardı. Dürüst bir tüccardı.

Beyoğlu’ndaki evinde misafirlerini konuk eder sohbeti ile herkesi etkilerdi. Akraba, eş ve dost çevresi Kemal Beyi aramadan edemezdi.

Sevimli ve beyefendi Kemal Başbüyük şimdi aramızda değil. Hayatında nasıl kimseye yük olmadıysa veda ederken de yük olmadı. Dostları, sevenleri ve hemşehrileri olarak onu İstanbul’dan baba ocağına uğurlarken bu duygular içindeydik.

Mekânın Cennet Olsun.